

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Okresní soud v Českých Budějovicích**, se sídlem Lidická 20, České Budějovice, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 4. 2014, č. j. 10 A 32/2014 – 11,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení a vymezení věci

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) domáhal určení, že pokyn justiční stráže Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 2. 2014 byl ze své povahy nezákonný a neopodstatněný. Tvrzený zásah měl dle stěžovatele spočívat v tom, že přítomný příslušník justiční stráže od něj vyžadoval odložení všech kovových předmětů z kapes ošacení i z těla a současně poté, co příruční rentgen signalizoval podezřelý obsah jeho objemného zavazadla, od něj požadoval, aby pro účely kontroly věci ze svého zavazadla vyjmul, popř. zavazadlo ponechal ve vstupu soudu.

[2] Krajský soud vyzval stěžovatele k úhradě soudního poplatku, na kterou stěžovatel reagoval žádostí o osvobození od soudních poplatků, ke které přiložil vlastní prohlášení o majetkových poměrech. Obsahem prohlášení byly kromě základních osobních údajů stěžovatele též skutečnosti o jeho „nenájemním“ bydlení, nulové výši zdanitelných příjmů, výši nezdanitelných příjmů přes tři tisíce korun měsíčně, dále údaj o plné invaliditě a výši závazků, které činí dle stěžovatele desetitisíce, rovněž údaj o nenarušené způsobilosti zcizovat a o skutečnosti, že je příjemcem příspěvku na živobytí. K majetku stěžovatel uvedl, že vlastní elektrický psací stroj a digitální televizor a jako výdaje označil stravu, tisk, jízdné, papír a daň z přidané hodnoty. Ke svému prohlášení stěžovatel přiložil rovněž

potvrzení Úřadu práce České republiky, Krajské pobočky v Pardubicích, ze dne 6. 2. 2014 o tom, že je příjemcem dávky pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí ve výši 3 410 Kč. Stěžovatel soudu dále oznámil, že mu nebude sdělovat ryze soukromé údaje a vzhledem k přiznaným poměrům nerozhodné údaje, jako např. jaké nosí šaty, v čem bydlí a kolik utrácí.

[3] Krajský soud vyhodnotil prohlášení jako neurčité a neúplné, a proto stěžovateli zaslal formulář prohlášení o majetkových, výdělkových a osobních poměrech, k jehož vyplnění byla stěžovateli stanovena lhůta jednoho týdne. Stěžovatel však vyplněné prohlášení krajskému soudu nezaslal, odkázal přitom na již poskytnuté údaje a zopakoval svůj postoj ke sdělování údajů soukromé povahy.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel nedoložil, že nemá dostatečné prostředky, a žádost stěžovatele zamítl.

II. Kasační stížnost

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti vedle celé řady blíže nekonkretizovaných tvrzení, jimiž označil jednotlivé úvahy krajského soudu za zlovolné, nepřičetné a lživé, především namítal, že prohlášení, které krajskému soudu zaslal, bylo podáno v podobě, kterou judikatura Nejvyššího správního soudu považuje za dostatečnou. Současně vyjádřil svůj nesouhlas s hodnocením krajského soudu, že jeho prohlášení bylo neurčité a neúplné.

[6] V kasační stížnosti bylo dále namítnuto, že tvrzený zásah se týkal stěžovatelovy životní sféry, přičemž však krajský soud nevysvětlil, co slovním spojením „životní sféra“ míní.

III. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[7] Z obsahu Nejvyšším správním soudem vyžádaného spisu krajského soudu je možno konstatovat, že stěžovatel od počátku řízení nesměruje k vydání meritorního rozhodnutí, kterým by měla být poskytnuta ochrana jeho veřejnému subjektivnímu právu. Stěžovatel se na soudy dlouhodobě obrací množstvím podání, která mají formální i obsahové vady, přestože byl v minulosti ze strany soudů nesčetněkrát poučen o náležitostech podání a podmínkách jejich věcného projednání. I přesto je činí nesprávně a následně odmítá adekvátně reagovat na výzvy soudu směřující k odstranění vad předložených podání. Aktivita stěžovatele v soudním řízení spočívá ve zpochybňování úkonů a rozhodnutí soudu, jež byla o jeho podáních vydána, aniž by naprostá většina z nich mohla obsahově přinést pro stěžovatele cokoliv věcně významného.

[8] Soudy, včetně Nejvyššího správního soudu, ústavně povolané k ochraně práv, nemohou opakovaně akceptovat procesní aktivity stěžovatele jen proto, aby formálním naplněním znění zákona vydávaly zbytečná rozhodnutí. Nejvyšší správní soud si je vědom

pokračování

znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Úkony stěžovatele vůči soudu naplňují znaky zneužití práva, které Nejvyšší správní soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS.

[9] V tomto řízení projednávaná kasační stížnost neumožňuje z výše uvedených důvodů věcný přezkum napadeného rozhodnutí krajského soudu, je projevem zneužití institutu kasační stížnosti; jde tudíž o návrh nepřipustný.

IV. Závěr a náklady řízení

[10] Kasační stížnost byla proto dle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) odmítnuta.

[11] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta v řízení o kasační stížnosti, o těchto žádostech však nevydával zvláštní rozhodnutí. Jejich vydání, podobně jako případné výzvy k odstranění vad kasační stížnosti, by představovalo nadbytečné prodlužování procesu bez jakéhokoliv smyslu. Zatěžovat řízení dalšími usneseními, např. o nepřiznání osvobození od soudních poplatků (jež by se zjevně nabízelo pro zřetelnou bezúspěšnost kasační stížnosti), o neustanovení zástupce (pro přehlednost a jednoduchost řešené procesní otázky), vyzývajícími k zaplacení soudního poplatku či usnesením o odmítnutí kasační stížnosti pro neodstranění vad nebo usnesením o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, by představovalo jen rozmnožování zbytečných procedur, bez možnosti dospět k jinému závěru, než že návrhy stěžovatele jsou nepřipustné.

[12] Žádný z účastníků nemá vzhledem k výroku o odmítnutí kasační stížnosti právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. července 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu